

ת"ד 5285/07 - מדינת ישראל נגד אליהו הרשקובי

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 13-07-5285 מדינת ישראל נ' הרשקובי
בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אליהו הרשקובי
הנאשם

הכרעת דין

כמצאות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הרני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

1. העובדות הضرיקות לעניין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות מעבר חציה בבטחה, נהגה بكلות ראש, נהגה בדרך הגורמת נזק לרוכש ולאדם וגרימת תאונת דרכים שבה נחלב אדם חבלו של ממש.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 11.1.12 בשעה 15:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי בכביש מס' 56 (אין חולק כי מדובר בטעות סופר והכביש הרלבנטי הוא כביש 65) מכיוון מזרח למערב והתקrab לצומת כפר קרע (להלן: "צומת"), אשר לרוחבה מסומן מעבר חציה להולכי רגל (להלן: "מעבר החציה"). באותו עת חזה מר א' פ' (להלן: "הולך רגל") את הכביש מעבר החציה, משמאלי לימין צוון נסיעת הנאשם. הנאשם נהג بكلות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת בדרך, המשיך בנסיעתו ופגע בהולך רגל, לאחר שהחל לחצות תוך מעבר החציה.

עוד נתען בכתב האישום כי כתוצאה מההתאונת נחלב הולך רגל חבלות של ממש שהתבטאו בשברים ימי ובצלעות ובמהלך אשפוזו הוא עבר החציה ונמצא כי הוא סובל מדימום עצבי נרחב ודימום סובדוראי.

ה הנאשם הודה כי נהג במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, הודה כי באותה עת הולך רגל חזה את הכביש מעבר החציה, לא חלק על החבלות שנגרמו להולך רגל כתוצאה מההתאונת, אך כפר באחריות לתאונת.

עמוד 1

כי כר, נשמעו ראיות בתייק. במהלך שמייעת הראיות התבגר כי הולך الرجل נפטר בראשית שנת 2015 מודם לב.

מטעם המאשימה העידו בוחן התנוועה - רס"ב ווהבי ג'יאחיד, בנו של הולך الرجل - ז א פ, מר מסארווה עבד אל סלאם - עד ראייה לתאונה ורס"מ שמואל צץ - סיר במשטרת חדרה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו ומר דורון פט - בוחן תנוועה שערק חוות דעת מומחה מטעם הגנה.

2. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הגישה סיכומיה בכתב, תוך הוספת התייחסות בעל פה לעדות המומחה מטעם הגנה. בסיכומיה הכתובים הפנתה ב"כ המאשימה לעדות הבוחן מטעה, לצד הראיות שהוגשו באמצעות, טענה כי עדותם לא נסתרה וביקשה לאמציה. כן טענה שבගרסת הנאשם הtgtלו סתיירות, הן לעניין הבלימה שלו והן לעניין תקינות הרמזור של הולך. ב"כ המאשימה טענה כי עדויות עדי המאשימה תומכות ומחזקות אחת את השניה, הדגישה כי הנאשם אישר שלא בלם בלימת חרום וטענה כי לו היה עשה זאת, יכול היה למנוע את התאונה. עוד טענה כי הנאשם הפר את חובתו להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו מעבר חזיה ואף לעצור, בהפנotta לפסיקה.

סיכומיה של ב"כ המאשימה בעל פה, אינם מתישבים בחלוקת עם סיכומיה בכתב ועם האמור בכתב האישום. כך, טענה כי יש לפסול את עדותו של עד הראייה לאירוע, שכן גרסתו אינה הגיונית (זאת לאחר שטענה כי עדויות עדיה תומכות ומחזקות זו את זו) וכך ביקשה לאמץ את גרסת הנאשם, לאחר שטענה כי נפלו בה סתיירות ואין לקבללה. זאת ועוד, ב"כ המאשימה הפנתה לקביעות הבוחן בדבר מקום הנזק של הרכב הפגע (מעיכה מלפנים לאחור ומימין לשמאל) וטענה כי יש בהן כדי לתמוך טענה הנאשם (!) כי כיוון החזיה היה מימין לשמאלי, זאת בניגוד לנטען בכתב האישום, לפיו הולך الرجل חזיה משמאלי לימיין כיוון נסיעת הנאשם.

עם זאת, ב"כ המאשימה נותרה עקבית בטענה כי לו הנאשם היה בולם ברגע שהבחן בהולך יורד לכਬיש, אזי התאונה הייתה נמנעת וכיינה כי גם המומחה מטעם הגנה אישר זאת.

סופם של דברים, ביקשה ב"כ המאשימה לאמץ את גרסת הנאשם באשר להתרחשות התאונה, לאמץ את קביעות הבוחן ולהרשיע את הנאשם בעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הגיע אף הוא סיכומים בכתב לצד השלמה סיכומיו בעל פה.

בסיכומיו הכתובים הפנזה ב"כ הנאשם לעדותו של עד הראייה וטען כי עדותו נגבטה רק בחלווף חצי שנה לאחר קרות התאונה וכי הוא בן כפרו של הנפגע ولكن אינו נטול פניות. עם זאת, טען ב"כ הנאשם כי אילו יאמץ בית המשפט את גרסתו, המסקנה היא שהנאשם הוא לא זה שנהג ברכב ומילא מדובר בתאונה בלתי נמנעת ועל כן יש לזכות את הנאשם מהעונשיות מושא כתוב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה לעדותו של הבוחן וטען כי הבוחן, שאישר כי ערך את החישובים בתיק בהתבסס על נתונים סטטיסטיים, לאלקח נתונים שהו עשויים לפעול לטובת הנאשם, בניגוד לנוהג, ואף לא ייחס לנאים את גורם ההפטעה המתבקש בנסיבות התקיק דנן. כן טען שהבוחן לא בדק את מקדם החיכוך באמצעות וריקום ולא בדק את תכנית הרמזורים בצומת. ב"כ הנאשם הפנה לחווות דעתו של פרקליט המדינה מיום 21.1.16 באשר לאופן חקירת תאונות דרכיים וטען כי המאשימה חדרה בחקירת התקיק דנן, שכן עד ראייה נוספת שהוא במקום כלל לא נחקר וצילומים שערר הבוחן כלל לא הוגש. ב"כ הנאשם הפנה לחווות דעת המומחה מטעם ההגנה וטען כי עדותו של המומחה לא נסתירה בחקירה נגדית.

בסיכוןו בעל פה הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם נסע כשבכיוון נסיעתו אויר ברמזור, בעוד הולך الرجل חזה את הכביש באור אדום וטען כי גם שהנائم לא בלם בLIMIT חרום, הוא פעל בדרך הטובה ביותר שנראתה לו כדי למנוע את התאונה וסתה לנטי השמאלי, תוך שהוא בולם את רכבו, כפי שניתן להסיק ממקום עצירתו. עוד טען ב"כ הנאשם כי סעיף (6) לתקנות התעבורה אינו הלבנטי לעניינו, שכן מדובר במעבר חזיה בצומת מרומרז וברגע שיש להולך הרجل אור אדום, עליו לציית לרמזור והוא לא נהנה מזכות קדימה.

לאור שפורט לעיל, ביקש ב"כ הנאשם לקבוע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת ולזכות את הנאשם מהעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

3. שתי הערות בטרם דין לגופו של עניין

התביעה עמדה על השמעת עדותו של ע.ת 2, בנו של הולך الرجل ולא מצאתו על שום מה. הבן לא היה עד לתאונה וכל שמסר באשר לנטיותיה, נודע לו מפי השמועה. כי כן, אני סבורה כי אין לעדותו ערך ראוי (ראה עדותם בעמ' 15-16 לפורת').

עד תביעה נוספת שהופיע ברשימת העדים בכתב האישום הוא הולך الرجل, אלא שלא לדאבון הלב, הוא נפטר טרם שמיית הראיות בתיק, ללא קשר לתאונה. המאשימה ביקשה להגיש הודהתו של הולך الرجل מכח סעיף 10(1) לפקודת הראיות, ברם בבקשתה נדחתה, בין היתר, לאור העובדה כי הודהתו נגבהה בחולף 4 חודשים מיום התרחשות התאונה, מבלי שניתן הסבר לשינוי בגבייתה (החלטה מיום 5.11.15).

בהתחשב ביריעת המחלוקת בתיק דנן, לא מצאתו לפרט בהרחבה את עדויות כלל העדים. אלה יובאו, תוך דין בשאלות הדורות הכרעה, כפי שיפורט להלן.

4. דין

לאחר שבערתי על מכלול העדויות, הראיות ותשובה הנאשם לכתב האישום, מצאתו כי הצדדים אינם חולקים על

- א. הנאשם נסע מכיוון מזרח למערב, בכביש בין עירוני שהמהירות המותרת בו הינה 90 קמ"ש, במהירות של 70 קמ"ש.
- ב. הגיעו לצומת המשיך בנסיעתו לכיוון מערב כשמופע האור ברמזור בכיוון נסיעתו הינו יירוק.
- ג. להולך הרجل ולנהג הרכב אין יירוק משותף.
- ד. באותו עת החל הולך הרجل לחצות במעבר החציה מכיוון שמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, לאחר שהשלים קטע ראשון של מעבר ח齐ה והגיע לאי התנועה.
- ה. במסלול בו נסע הנאשם 3 נתיבים, לרבות נתיב הפניה ימינה לכפר קרע. רוחב הנתיב השמאלי והאמצעי הינם 3.6 מטר כל אחד, ורוחב הנתיב הימני הינו 4.5 מטר, היינו, אורך מעבר הח齐ה כולם הינו כ-11.7 מטר (ת/4).
- ו. הנאשם פגע בהולך הרجل במרחק של פחות ממטר מאי התנועה, ממנו החל הולך הרجل לחצות את הכביש (ת/2).
- ז. הולך הרجل נפגע כתוצאה מההתאונה, כמתואר במסמכים הרפואיים ת/7.
- ח. במקום לא נמצא סימני בלימה ורכבו של הנאשם נעצר 7 מטר לאחר מעבר הח齐ה.

השאלה העיקרית המוציה בחלוקת היא אחריותו של הנאשם לתאונה. לדידה של המאשימה היה על הנאשם לבטום בLIMITת חירום עת הבחן לראשונה בהולך הרجل ولو היה עוזה כן, אז התאונה הייתה נמנעת. לדידיו של הנאשם, אין להטיל עליו חובה לבטום בLIMITת חירום ויש לקבוע כי האופן בו נהג, סביר הוא בנסיבות ואין בו משום רשលנות או קלות ראש. כן טוען הנאשם כי התנהגותו של הולך הרجل היא שגרמה לתאונה ולמעשה מדובר בתאונה בלתי נמנעת מצדיו.

נוכח השאלה שבחלוקת הנפקות שיש לאופן ח齊ית הולך הרجل את מעבר הח齐ה עבר לתאונה. בהקשר זה הציגה המאשימה שתי גרסאות עובדיות שונות.

גרסה אחת - גרסתו של עד ראה לתאונה, לפיה הולך הרجل הספיק לעשות שני צעדים עד שרכב הנאשם, בו נהגה אשה, פגע בו. גרסה שנייה - גרסת הנאשם, לפיה כשהבחן בהולך הרجل חוצה את הכביש משמאלו לימין בכיוון נסיעתו, בעוד האור הירוק דולק ברמזור, הוא סטה לנطיב השמאלי על מנת להימנע מפגיעה, ברם בשלב מסוים הסתובב הולך הרجل ושב לאחר מכן, לעבר הנתיב השמאלי, אז כבר לא יכול היה להימנע מפגיעה בו.

משמעו בית המשפט גרסתו של עד, אני סבורה כי הוא אינו יכול להתעלם הימנה ולא להזכיר כלל במסגרת הכרעת הדין, כאילו לא נשמעות בפנוי. קל וחומר במצב בו אחראותו של הנאשם נזרת מקיומה עובדתיית אשר אותה עדות יש כדי לתרום לה. כיvr, אתיחס להלן לעדותו של עד הראה לתאונה.

4.1 עדותו של עד הראה לתאונה

עת 3, מר מסארווה עבד אל סלאם (להלן: "העד הנטראלי"), העיד כי עמד ברמזור אדום בצומת, ממול כיוון נסיעת הנאשם, בכוונה לפנות לכפר קרע, עת הבхиין באדם זקן חוצה את הכביש מצד דרום לכיוון הכפר. לאחר שהזקן חצה מסלול אחד, הוא שם לב שהמכוניות לידיו נעצרו וזה סימן שנוננים לאלה מהכפר לצאת שמאליה לכיוון עפולה. העד הנטראלי העיד כי בשניה האחרון הוא שם לב שהבן אדם עשה 2 צעדים בתוך מעבר החציה ופתחם בא רכב מכיוון עפולה לחדרה, נתן ברכס ונתן מכח לזקן, שנפל על המדרוכה שם. הוא ירד למת עזרה להולך الرجل וכשראה שיורד לוدم מהראש, התקשר לאmbulans. בינתיים נידת עברה במקומם ועצרה ליד הנפגע. עוד העיד כי ראה שני שניות ברכב הפוגע זו גברת ולא גבר, לידה ישב בחור, הם היו קצץ מבוגרים, היא הייתה בהיסטריה והוא ניסה להרגיע אותה.

לשאלות התובע השיב העד כי התאונה אירעה בשעות הצהרים (שתיים - שלוש) וכי לא ירד גשם, אבל הכביש היה רטוב. כן ציין כי במקום התאונה נכח אדם נוסף, אשר דבר עם השוטר שהגיע למקום ואמר לו שהוא מטמיה ולאחר מכן היה אנשים נוספים שהתקהלו (עמ' 16-17 לפרט).

בחקירה הנגדית אישר העד כי הוא נחקר חצי שנה לאחר התאונה והסכים שגיל 60 זה לא זקן ושהנאשם נראה צעריר (עמ' 17 לפרט' בש' 31-19). כן אישר שלא ראה את האור ברמזור של הולך الرجل, אבל אם הרכבים שמיימנו עצרו באדם, זה אומר שהוא לו ירוק. העד הנטראלי העיד כי הולך الرجل חצה בקצב איטי והלך מכוון, אבל בלי מקל ולאחר שעמד חצי דקה על אי התנועה, בין מעברי החציה, הוא חצה שני צעדים ואז פגע בו הרכב עם הפינה הקדמית שמאלית שלו והזקן שכב על אי התנועה עם פגיעה בראש. עוד העיד כי ראה את הרכב מתחיל לבлом למרות שלא יצא ממנו עשן (עמ' 18 לפרט' בש' 15 עד עמ' 19 בש' 31).

כשנשאל העד היכן היה הולך الرجل, השיב כי הוא היה באמצע המעבר וכשעומת עם העובדה שבסקיצה שהוא ערך הוא ציר את הולך الرجل מאד קרוב לאי התנועה, העיד כי מה שנכון הוא מה שציין בציור (עמ' 20 לפרט' בש' 6-1).

העד העיד כי הוא אינו זוכר איך נראית הנהגת שנגהה ברכב הפוגע, הוא לא יודע לתת פרטים שלא או של הגבר שি�שב לידיה, אבל הוא בטוח שהגבר שישבה לידה הוא הנאשם (עמ' 20 לפרט' בש' 9-25). כשנשאל העד אם הוא ראה שהולך الرجل חצה כמעט 4 מטרים במעבר החציה וחזר לאחרו שלושה מטרים, השיב כי הוא לא ראה דבר כזה וזה לא יכול להיות (עמ' 20 לפרט' בש' 28-32).

בחקירה חוזרת הסביר העד כי את עדותו לגבי חילופי המופיעים ברמזורים מסר בהסתמך על ניסיונו האישי וחזר על גרסתו לפיה הולך الرجل לא מуд אחרת, לא הלך אחרת ולא כלום וכלשונו: "**שני צעדים והואטו פגע בו לא חזר אחרת ולא כלום**" (עמ' 22 לפרט' בש' 4-3).

למקרה מכלול הראיות עולה כי קיימות ראיות התומכות את גרסת העד הנטראלי. כך ת/4, תרשימים התאונה שערר הבוחן, כך המסמכים הרפואיים ת/7 וכן דוח הפעולה ת/8.

בתרשימים ת/4 מסומן מקום הפגיעה בהולך الرجل סמוך עד מזד, שלא לומר צמוד לאי התנועה שבין שני המעברים, מה שתומך עדותו של העד הנטראלי, כי הולך الرجل עשה שני צעדים במעבר החציה בטרם נפגע. **המסמכים הרפואיים (ת/7)** מלמדים כי הולך الرجل נפגע מצד ימין של גופו (נמצא שבר מרוסק בשוק ימין ושברים בצלעות 7-6 מימין) וסביר

מדימום בראש, כאשר הפגיעה בצד השמאלי של הראש בולטת יותר. בכך יש כדי לתמוך הגרסה לפיה הולך الرجل נפגע בצד ימני של גופו, בחצותו את הקבש משמאלו לيمין כיוון נסיעת הנאשם, ונפל על צדו השמאלי, אז נחבל בראשו.

דו"ח הפעולה ת/8 תומך אף הוא בנסיבות העד הניטרלי, שכן מצוין בן כי אכן נכון נכח במקום עד ראייה נוספת, מטمرة.

ב"כ הנאשם אמן טען כי העד הניטרלי אינו נטול פניות, אולם לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי לא כך הם פני הדברים. לאחר ששמעתי עדותו של העד הניטרלי ובחניתי אותה אל מול יתר הראיות, אני סבורה כי מדובר בעדות מהימנה, נטולת פניות או אינטרס.

לא לモותר לציין, כי בחקירה הנגדית אישר הבוחן מטעם המאשימה כי אימוץ גרסתו של העד הניטרלי מוביל למסקנה כי מדובר בתאונת בלתי נמנעת (ראה עמ' 9 לפירוט' בש' 22-29).

לאור האמור ניתן היה לצפות שהבוחן יחקור לעומק את נסיבות התאונה, על פי גרסת העד הניטרלי. למרבה הפליאה, לא זו בלבד שגרסתו לא נחקרה כלל, אלא שבסיום שמיית הראיות, ביקשו הצדדים - הן המאשימה והן ב"כ הנאשם - כי אתעלם הימהña ואמצץ את גרסת הנאשם.

כי כך, חרב התמיהה העולה לנוכח הבקשה, ראוי להיעתר לה ולבחון נסיבות התאונה על פי גרסתו של הנאשם לאירוע.

4.2 גרסת הנאשם

ה הנאשם ביקש לראות בחקירה במשטרה - ת/6 - את עדותו הראשית.

מת/6 עולה כי הנאשם נהג ברכבת, בכיביש 65 מכיוון מזרח למערב כשאשתו ישבה לידו. הוא נסע בנתיב האמצעי במהירות של כ-60-70 קמ"ש, הרמזו בצומת בכיוון נסיעתו היה יroke, הוא המשיך בנסיעה ובערך 20-30 מטר לפני הצומת הבחן בהולך רגל מבוגר שחצה את הקבש משמאלו לימין, لكن האט עבר לנטייה השמאלי. הולך الرجل חצה 3-4 מטר ואז חזר בחזרה לאי התנועה ובחרזה שלו הוא הגיע בו עם הפינה הקדמית שמאלית של הרכב. הרכב נעצר קצת אחרי מעבר החזיה והולך الرجل נפל ושבב קרוב לאי התנועה. עוד מסר הנאשם כי הקבש היה פניו, הן לפני והן מימיינו והוא הבחן לראשונה בהולך الرجل כשהוא קפץ לכਬיש משמאלו לימין, וכן ניסה לבסוף ממנו שמאלית. לדברי הנאשם הולך الرجل חצה בהליכה מהירה, הייתה לו שkeit ביד, הקבש היה רטוב אך הראות טוביה ודבר לא הפריע לו לראות את הולך الرجل. הנאשם הסביר כי לא בלם בלימת חירום שראה את הולך الرجل, אלא עבר לנטייה השמאלי כדי לעקוף אותו, אבל הולך الرجل חזר בחזרה ואז הוא בלם חזק אבל לא הספיק לעצור ופגע בו.

בפתח עדותו בבית המשפט הגיע הנאשם תМОנות שצילם לטענתו לאחר התאונה (נ/2) ויש בהן כדי ללמד שהאור האדום ברמזו של הולך الرجل לא פעל.

בחקירה הנגדית אישר הנאשם את הדברים שמסר בהודעתו ת/6 והuid כיאמין לא היה מכשול בשدة הרأיה שלו, ברם הולך الرجل הופיע לו לפרט על הכביש, כשהרמזור נסיעתו ירווק ולהולך الرجل אמרו להיות רמזור אדום ובמරחק בו הבחן בו, לא היה לו זמן לבחוב. הנאשם העיד כי לא יתכן שהוא נסע ופתאום פגע בהולך الرجل והסביר כי ההחלטה לעבור מהמסלול האמצעי לשמאלי זה אינסטינקט של עשריות השנייה, שכן הוא ניסה לבסוף ממנו ואז הולך الرجل הפטיע אותו וחזר ולא היה לו מה לעשות. הנאשם העיד כי לולא הולך الرجل חזר, הוא לא היה פוגע בו (עמ' 28 לפורת'). הנאשם הסכים כי לו היה עצור לפני מעבר החציה התאונה לא הייתה מתרחשת, אך שב והציג כי הוא לא היה במרחק שאפשר לו לעצור ובנסיבות בהן מעבר החציה הוא מרומזר, אין עליו חובה לעצור או לתת זכות קידמה להולך الرجل, אלא על כל אחד מהצדדים לצאת להוראות הדרך (עמ' 29 לפורת').

ה הנאשם העיד כי הולך الرجل חצה במהירות וכשנשאל לגבי התמונות נ/2, השיב כי לאחר החקירה, אחרי שכולם הלקו, הוא שב לצומת ואז צילם את התמונות במצלמה שהייתה לו ברכב. רק אז הבחן שהאור האדום רמזור של הולך الرجل לא עבד (מעמ' 30 לפורת' בש' 21 עד עמ' 31 בש' 29).

אשטו של הנאשם הובאה כעדת הגנה מטעמו וליבת עדותה תומכת בגרסתו. אשטו הנאשם אמרנו צינה כי הם נסעו בנתיב השמאלי, אולם למקרא הודיעה במשטרת (נ/3) ועדותה בבית המשפט, אין זה מן הנמנע שעמדותה באשר לנסעה בנתיב השמאלי מתיחסת לשלב בו הנאשם כבר סטה מהנתיב האמצעי, לאחר שהבחן בהולך الرجل (ראה נ/3 ועמ' 35 לפורת' בש' 2-23).

4.3 עדותו של הבחן בתיאיחס לגרסת הנאשם

עת 1, רס"ב ווהבי ג'יהאד, בוחן תאונות דרכים במשטרת כדרה מזה 28 שנה (להלן: "הבחן"), ערך את דוח הבדיקה (ת/1), נספח לדוח הבחן (ת/2), סקיצה של מקום התאונה (ת/3), תרשימים של התאונה (ת/4), דוח פעללה (ת/5) וגובה את הודעתה הנגativa (ת/6).

מדד"ח הבחן והנספח לו עולה כי לפי הנתונים בהם השתמש הבחן (מהירות נסעה של כ-70 קמ"ש ומרחק של 92.7 מ' מעבר החציה), לו הנאשם היה בולם בLIMIT חירום עת הבחן לראשונה בהולך الرجل, הוא היה נעזר במרחק של 40.14 מ' מעבר החציה והוא מונע את התאונה.

בחקירה הנגדית אישר הבחן (בסופו של דבר) כי בהעדר נתונים ספציפיים העולים מתיק החקירה, עושים שימוש בנתונים סטטיסטיים ונוהג לקחת את הערך העליון כבסיס לחישובים (מעמ' 5 לפורת' בש' 23 עד עמ' 6 בש' 10). הבחן העיד כי טווח מהירות החציה של הולך רגל נע בין 1.5 - 2.2 מטר לשנייה ובמקרה דנן הוא נתן כמעט את הערך העליון (2 מ' לשנייה), בהתחשב בעובדה כי הולך الرجل היה אדם מבוגר שהחזקק שקיות ביד ולמשקל יש השפעה על קצב החציה של בנאדם (עמ' 6 לפורת' בש' 11-21). הבחן הסביר כי קבוע שהולך الرجل חצה בהליכה מהירה בתבוסס על הצבעת המעורבים בתאונה, אם כי לא ידע לומר איזה מהמעורבים. בתיאיחס לטבלה שמתיחסת למהירות החציה של הולכי רגל לפי גילאים (נ/1) אישר הבחן כי בין גיל 60-6, אם הולך الرجل מתרוץ לכਬיש ברכיה, יש לחשב

מהירות חיצה שנעה בין 2.7 מ' לשניה לבין 3.3 מ' לשניה (מעמ' 6 לפרקט' בש' 24 עד עמ' 7 בש' 7).

בהתיחס ל מהירות בה נוגג הנאשם, הסביר הבחן כי בהעדר סימני בלימה על הכביש, הואלקח את המהירות שמסר הנאשם וחישב לפי 70 קמ"ש, שכן ב מהירות זו לוקח לנאים יותר זמן לעצור ולכן יש בכך כדי לפעול לטובתו (עמ' 7 לפרקט' בש' 18-32).

בהתיחס ל מהירות הסיבוב של הולך רجل, הבחן אישר כי זו נעה בין 0.5 - 1.3 שניות ושלטובות הנהג עדיף ללקחת את המהירות הנמוכה יותר (עמ' 8 לפרקט' בש' 22-7).

בהתיחס ל גרסת העד הניטראלי, הבחן אישר שם הולך הרجل חצה מטר אחד עד לפגיעה, אז התאונה היא בלתי נמנעת, שכן כל חיצה של הולך רجل שפחיתה מ-2 מטר בשניה היא בעורן הזמן התגובה של הנהג ואז התאונה בלתי נמנעת (עמ' 9 לפרקט' בש' 29-10).

הבחן העיד שלא בדק את תכנית הרמזוריים בaczomet, כיוון שלא מדובר בתיק של אי צוות לרמזור, אלא אף בדק שאין יroke משותף להולך הרجل ולרכב ושהמנורות ברמזור עבדו. הבחן אישר שלא רשם את האמור בדו"ח, אבל זה מה שהוא עושה בכל תאונה (עמ' 10 לפרקט' בש' 11-1 ו בש' 25-32).

הבחן אישר כי ייחס לנאים זמן תגובה רגיל של 1.05 שניות ולא ייחס לו גורם הפתעה, שכן לדידו גם אם הולך הרجل חוצה באדם, הנהג צריך להיות זהיר באזור זהה ולצפות שימושו יקפוץ לו לכביש (עמ' 10 לפרקט' בש' 24-12).

הבחן אישר שלא ביצע ניסוי וריקום כדי לקבוע את מקדם החיכוך של הכביש, שכן המכשיר לא היה מכיל אותה עת. כי אישר כי במצב הכביש בעת התאונה מקדם החיכוך יכול להיות 0.5 או 0.7 (עמ' 12 לפרקט' בש' 25-6).

הבחן העיד כי בהעדר מצאים לסתור, לא הייתה לו סיבה שלא לאמץ הנתונים שמסר הנאשם ועל פי הצבעת הנאשם קבוע כי הולך הרجل חצה 4.7 מטר עד שהסתובב חזרה (מעמ' 12 לפרקט' בש' 28 עד עמ' 13 בש' 10).

בהתיחס לפגיעות של הולך הרجل, העיד הבחן כי הוא לא יכול לקבוע על סמך המסמכים הרפואיים את כיוון חצייתו, שכן יתכן והולך הרجل ראה את הרכב והסתובב ولكن מקום הפגיעה אינו רלבנטי (מעמ' 13 לפרקט' בש' 25 עד עמ' 14 לפרקט' בש' 10).

עדותו של המומחה מטעם ההגנה

4.4

עמוד 8

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

מר דורון פט, בוחן תנוועה בעברו (להלן: "המומחה"), ערך את חוות הדעת נ/4 (להלן: "חוות הדעת"). בחוות הדעת חלק המומחה על הנ吐נים בהם השתמש הבודן בשנותו את החישובים בתיק, טען כי בחלק מהחישובים הבודן אף שגה, ערך חישובים משלו וקבע בסיכום חוות דעתו כי בנסיבות המקירה, מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

בחקירתו נגדית הסכים המומחה כי הנאשם לא בלם בLIMIT�ת חרום. עם זאת, המומחה העיד כי הנאשם האט לפני מעבר הח齐יה ונעצר לאחר הפגיעה, שארעה תוך כדי בלילה (עמ' 30 לפרט' בש' 5-1).

המומחה העיד כי הגרסה לפיה הולך الرجل החל לחצות משמאלי לימין, הסתוובב 180 מעלות, חזר לנטייב השמאלי ושם נפגע, היא אחת מתוך 5 אפשרויות שונות לאופן התרחשויות התאונה, כפי שעולה מחומר הראיות וכפי שצוין בחוות הדעת (עמ' 30 לפרט' בש' 6-13).

המומחה התייחס לשוני בין גרסת הנאשם לגרסה של אשתו באשר למרחק אותו הספיק הולך الرجل לעבור טרם הסתוובב, חזר על הסטייגטו מקביעת הבודן לפי הצבעת הנאשם, בהעדר צילומים המתעדים ההצבעה ומתחם הנחה שישizia טווח שבגאה של מטר לכל כיוון, וציין כי חישוב הזמן שהולך الرجل ששהה בכביש תלוי בנסיבות הח齐יה שמיחסים לו. הבודן קבע זמן של 5.35 שניות, בעוד הוא סבור שמדובר ב-4.45 שניות (מעמ' 31 לפרט' בש' 21 עד עמ' 32 בש' .(16)

בהתייחס לנ吐נים השונים בהנחייה מס' 9/96, שעניינה מהירות חציית הולכי רגלי ואשר צורפה בחוות הדעת, הסביר כי יש לקבוע ערכי מהירות בהתאם לנסיבות המקירה הספציפי (אם הולך الرجل חזה מעבר חציה מרומזר, לא מרומזר, האם הגיע רכב תוך כדי חציה אם לאו וכך') ומכל מקום יש לקחת את הנ吐נים שפועלים לטובת הנאשם (מעמ' 32 לפרט' בש' 21 עד עמ' 33 בש' 9).

המומחה הסכים עם הקביעה שהנתגש נרג במהירות של 70 קמ"ש, כמו גם עם טווח מהירות הח齐יה של הולך الرجل, שנע בין 1.5 מ' לשניה ל-2.2 מ' לשניה והסביר כי הוא והבודן חלוקים על הערך שצריך היה לקחת לצורך החישובים בתיק. לשאלת בית המשפט השיב המומחה כי הערך הגבוה של 2.2 מ' לשניה, לצד מרחק הח齐יה ונ吐נים נוספים, הוא ש"עווה את ההבדל" בתיק זהה (מעמ' 33 לפרט' בש' 29 עד עמ' 34 בש' 28).

המומחה לא הסכים עם ב"כ המשימה כי הנאשם צריך היה לצפות שמיisha יחצה את הצומת והסביר כי מדובר בכביש בין עירוני, צומת מרומזר, לנאנש אור יורך ברמזור ונרג סביר לא מניח שבנסיבות אלה הולך רגלי יקוף לו לכביש כשייש לו אור אדום (עמ' 36 לפרט' בש' 27-21).

המומחה העיד כי חישב את זמן הסיוב של הולך الرجل לפי 0.5 שניות ובנסיבות אלה, אם לילך לפי גרסת הנאשם, כשהנתגש הבודן בהולך الرجل הוא היה במרחק של 86 מ' ממ עבר הח齐יה וכשהולך الرجل הסתוובב חזרה על מעבר הח齐יה, הוא כבר היה במרחק של כ-38 מ' ממנו (מעמ' 37 לפרט' בש' 17 עד עמ' 38 בש' 29).

המומחה אישר כי אם הנאשם היה בולם בylimת חירום במרחק של 86 מטר, התאונה הייתה נמנעת (עמ' 38 לפרט' 30-32), אולם הסביר כי לא היה צורך לבולם בylimת חירום, שכן הולך الرجل חצה משמאלי לيمין ואם הוא לא היה חזר על עקבותיו, התאונה הייתה נמנעת (עמ' 39 לפרט' בש' 4-1).

לשאלת בית המשפט השיב המומחה כי לפי גרסת העד הניטראלי התאונה היא בלתי נמנעת ולפי גרסת הנאשם יש להתייחס לנקודת הזמן בה הולך الرجل הסתווב כנקודת קריטית וולערוך את החישובים מאותה נקודת. לגבי נקודת זו המומחה העיד כי כאשר הולך الرجل הסתווב, הנאשם היה במרחק של כ-38 מטרים ממנו וכך לא היה די גם בylimת חירום כדי למנוע את התאונה (מעמ' 39 לפרט' בש' 14 עד עמ' 40 בש' 9).

בחקירה החוזרת הסביר המומחה כי בחווות דעתו הוא התייחס לחמישה תרחישים שונים וקבע מסקנות לכל תרחיש ותרחיש. המומחה העיד כי החזיה במקרה דנן מאוד מוזרה ומחלקת לשתי פאות. בפאזה הראשונה יש חזיה משמאלי לימין, זה מה שראה הנאשם ולידיו הוא רשי למנוע את התאונה על ידי סטייה מנתיב נסיעתו, שכן זה שיקול דעת נכון, בהנחה שהולך الرجل ישלים את החזיה. באשר ליתר התרחישים, הסביר כי מדובר במרחק חציה קצרים יותר וכן התאונה בלתי נמנעת (מעמ' 41 לפרט' בש' 26 עד עמ' 42 בש' 9).

4.5 ניתוח עדויות הבוחן והמומחה

כפי שצוין לעיל, משביקשו הצדדים הצדדים שנייהם כי אמץ את גרסת הנאשם להתרחשות התאונה, אבחן את ממצאי הבוחן ומומחה על פי אותה גרסה, חרף הקושי להתעלם מגרסת העד הניטראלי, אשר פועלת לטובת הנאשם (הן הבוחן והם המומחה הסכימו כי לפיה התאונה בלתי נמנעת) ואשר אף המומחה מטעם ההגנה העיד כי הוא מסכים עמה (עמ' 37 לפרט' בש' 31-30).

מעון בדו"ח הבוחן ובחווות הדעת ולמקרה עדויותיהם של השניים, עולה כי הם אינם חולקים על הקביעה לפיה לו היה הנאשם בולם בylimת חירום עת הבחן לראשו בהולך الرجل (בין אם ממרחק של 92.7 מטרים, כקביעת הבוחן ובין אם ממרחק של 86 מטרים, כקביעת המומחה), התאונה הייתה נמנעת.

לдин, השאלה האמיתית בתיק זה היא האם בנסיבות המקשה דנן יש לקבוע כי הנאשם אכן נוג בקלות ראש אם לאו. במיללים אחרים, השאלה היא האם חלה על הנאשם חובה לבולם בylimת חירום עם הבדיקה בהולך الرجل ומשלא עשה כן, התרשל בנהיגתו, או שמא התנהגותו של הנאשם - סטייה לנटיב השמאלי כדי למנוע פגיעה בהולך الرجل היא סבירה בנסיבות העניין.

היא ויקבע כי התנהגותו של הנאשם בנסיבות הייתה סבירה, יש לקבוע את נקודת ההתייחסות, לפיה יערכו החישובים, כנקודת הסתובב הולך الرجل על מעבר החזיה, כפי שקבע המומחה.

מכירה אני וורה לפטיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, לפיה נוג רכב חב חובה זהירות מושגת לפני יתר המשתמשים

בדרכו ובכלל זה כלפי הולכי רגלי בכלל ובמעבר ח齐יה בפרט וعليו אף להתחשב באפשרות כי הולך הרجل ינהג באופן רשלני (ראו ע"פ 558/97 **מלניק נ' מדינת ישראל** (3.5.98) וע"פ 8827/01 **שטריזנט מ' מדינת ישראל** (13.7.03)). אלא שבענינו שונים הם פניו הדברים, ואנמא.

כאמור, אין חולק כי בהגיעו לצומת, היה לנואם אויר ירוק ברמזור.

בסעיף 13 לתק/1 (דו"ח הבוחן) צוין כי אין ירוק משותף בין הפאה של הולך הרجل. הנואם טען כי הנוראה של האור האדום ברמזור של הולך הרجل לא עבדה בעת התאונה והגיש תמונות אותן צילם ביום התאונה (נ/2) לתמוך טענותיו. מהתמונות אכן עולה כי האור האדום ברמזור של הולך הרجل לא עבד. הבוחן אמן העיד כי אם הייתה נורה שרופה הוא היה רושם זאת בדו"ח, אולם לא ידע להסביר אם בדק זאת במקורה דין (עמ' 10 לפורת).

על כן אני קובעת כי הולך הרجل חזה את מעבר הח齐יה באור אדום.

תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, עליה בסיסה המאשימה סיכון אמן קובעת כי "נהג רכב חייב להאט את מהירותו הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפואה סכנה לעוברי דרך או לרוכבו להתקרבו למעבר הח齐יה", ברם מקום בו מדובר במעבר ח齐יה מרומר, חלות הוראותיה של תקנה 22 לתקנות התעבורה, המטילה חובה על עובר הדרך לצאת לתרמירים ולהלן לשונו:

- "22. (א) עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הנינתיות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנואם אם יוכל שהتمرור הוכח, סומן או קבוע שלא כדין.**
(ב) האותות הנינתיות על ידי רמזור, למעט אור צהוב מהבהב, יהיו עדיפים על כל תמרור הקובל מעתן זכות קדימה."

כי כך, סבורה אני כי לא חלה על הנואם חובה זהירות המוגברת ולא היה עליו לצפות כי עת הוא נסע בכיביש בינוירוני, מקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, ב מהירות של 70 קמ"ש, באור ירוק מלא ברמזור בנתיב נסיעתו, יקוף לככיש הולך רגלי כשהוא עבר הח齐יה הינו אדום.

עתה אבחן האם האופן בו נהג הנואם בנסיבות המקירה, רשלני.

מהראיות שהובאו לפני עולה, כי הנואם אמן לא בלם בLIMITATION CHIROM, ברם ברי כי הוא האט את מהירותו נסיעתו עת הבוחן בהולך הרجل. על האטת מהירותו ניתן ללמדון מגרסת הנואם, לפיו כשהבחין בהולך הרجل הוא סטה לנטייב השמאלי והאט (ש' 18 בת/6 ועמ' 30 לפורת' בש' 1), הן מהעובדת כי הוא נעצר 7 מטרים לאחר מעבר הח齐יה (ראה 1/3 ות/4) והן מהעובדת כי הולך הרجل נפל כ-70 ס"מ מאי התנוועה. דומה כי אין חולק שלו היה הנואם פוגע בהולך הרجل ב מהירות של 70 קמ"ש, איזו הולך הרجل היה עף מעוצמת הפגיעה והנואם היה נעצר למרחק של לא פחות מ-52 מטרים מעבר הח齐יה (ראה חישובי הבוחן בת/2 וסעיף 3.9 לחווות דעתו של המומחה).

בנסיבות שתוארו לעיל (דרך בינהרונית, או יrok בכיוון נסיעת הנאשם ו/or אדם בכיוון חציית הולך הרגל), אין מוצאת לקבוע כי בלימת חירום היא אמצעי זהירות היחיד או האפשרות היחיד בה הנאשם היה חייב לנתקוט כדי למנוע את התאונה, אלא סבורה כי הדבר בה נג - סטייה מנתיב נסיעתו, תוך האטת מהירות הנסעה, היא סבירה בנסיבות העניין, שכן אין מחלוקת כי לו היה הולך הרגל משלים את חצייתו ולא סב על עקבותיו לעבר רכבו של הנאשם, לא הייתה מתרחשת תאונה.

כי כן, סבורה אני כי יש לאמץ את עמדת המומחה ולקבוע כי הנזודה הקritisטי לבחינת השאלה האם היה באפשרות הנאשם למנוע את התאונה, היא הנזודה בה הולך הרגל סב על עקבותיו לאחר.

קרי, את החישובים יש לעשות מאותה נזודה בה הסתובב הולך הרגל על מעבר הח齐יה ולא מהנזודה בה הבחן בו הנאשם לראשונה.

עיוון בדו"ח הבוחן (ת/1 ות/2), בחווות הדעת (נ/4) ובעדויותיהם של הבוחן ושל המומחה מלמד כי כל אחד מהם ערך חישובים לפי ערכיהם או נתונים שונים. הנתונים כאמור, סטטיסטיים, בהעדר נתונים מצאים בשטח, כגון סימני בלימה.

רוצה לומר, כי גרסאות הבוחן והמומחה לעניין הנתונים הינם בוגדר הערכה בלבד ובנסיבות אלה, אני מקבלת את עמדת המומחה, כי יש לעורן את החישובים על פי הנתונים המיטיבים עם הנאשם (ראה לעניין זה עפ"ת 14-10-24027 פוצ'קוב נ' מ"י (24.11.14)).

עתהأتיחס לכל אחד מהנתונים הרלבנטיים לעניינו, מהנזודה בה הסתובב הולך הרגל על מעבר הח齐יה.

• מהירות נסיעת הנאשם

ה הנאשם מסר במשפטה (ת/6) כי נסע במהירות של 60-70 קמ"ש והצדדים שניהם הסכימו כי יש לחשב מהירות נסיעתו על פי הערך המיטיב עמו - קרי - 70 קמ"ש.

עם זאת, יש לציין כי עם הסטייה לנטייב השמאלי ה הנאשם את מהירות נסיעתו ומכך לא הובאו בפני נתונים באשר למהירות הנסעה.

הבחן ביצע "שחזר" של האירוע בהציגו את הרכב לאחר, מהמקום בו נעצר (7 מ' מעבר הח齐יה), ברם אותו "שחזר" בוצע בתיחס למהירות נסעה של 70 קמ"ש, כאשר, כפי שצווין לעיל, ברי כי מהירות היתה נמוכה יותר.

רוצה לומר, כי מהירות הרכב נקבעה באמצעות הערכה בלבד ולא הוכחה מעבר לספק סביר.

• מהירות הולך הרגל

גם לגבי מהירות הח齐ה של הולך الرجل, הנתונים לפיהם נערכו חישוב, נקבעו לפי הערכה.

הן הבוחן והן המומחה הסכימו כי טווח קצב הח齐ה של הולך الرجل, בהתאם לגילו, לפי חזר הדרכה 19/96, שמדיריך את בוחני התנועה וקבעו קצב הליכה להולכי רגל במצבים שונים (להלן: "חזר הדרכה"), קבוע לגבי גברים בגיל שנתיים בין 60-6 שנאה, קצב הליכה מהירה שנייה בין 1.5-2.2 מטר לשנייה.

הבוחן והמומחה הסכימו שניהם כי הולך الرجل הלך בהליכה מהירה, אך עשו שימוש בערכים שונים בחישוב מהירות הליכתו.

הבוחן העיריך את קצב הליכתו של הולך الرجل במהירות של 2 מטר לשנייה והסביר כי הוא "לא בא לטובות הנגה או לרעת הנגה", אלאקבע את קצב הליכתו כמעט בערך העליון, שכן הולך الرجل היה מבוגר עם שקיות בידיהם (עמ' 6 לפroot' בש' 18-1).

المومחה לעומת זאת, לקח את הנתון המיטיב עם הנאשם, קרי, מהירות של 2.2 מטר לשנייה.

אין חולק כי הולך الرجل החזיק שקיות בידו. השקיות ותכנה נמצאו בשטח (ראה ת/4 ועדות הנאשם בעמ' 30 לפroot' בש' 19-18), אולם לא נבדקו ולא נשללו.

בנסיבות אלה, בהיותנו מצוים בגדרי ההיילר הפלילי, בו על הספק לפעול לטובות הנאשם, משאיון בנמצא נתונים עובדיתיים וקבעת מהירות הליכת הולך الرجل באהה על בסיס השערות בלבד, אני סבורה כי יש לקבוע כי הולך الرجل הלך במהירות של 2.2 מטר לשנייה.

הבוחן והמומחה היו חלוקים גם באשר למהירות הסיבוב של הולך الرجل על מעבר הח齐ה, אולם משקביעתי כי הנזודה ממנה יש לעורר את החישובים היא רגע חזרתו של הולך الرجل לאחר מכן, איזו מהירות הסיבוב שלו אינה רלבנטית עוד.

זמן התגובה של הנאשם

הבוחן ערך חישוביו בהתאם לזמן תגובה של 1.05 ש' ונימק זאת בכך ששמדובר בצומת מרומר, עם מעבר ח齐ה, חלה על הנאשם חובת זהירות מוגברת וככלשונו: "אין לך גורם הפתעה ברגע שאתה מתקרב לצומת עם מעבר ח齐ה אפילו שיש לך יrok" (עמ' 10 לפroot' בש' 24-12).

מנגד, המומחה ערך חישוביו בהתאם לזמן תגובה בהפתעה של 1.5 ש' והסביר בחווות הדעת כי ח齐ה של הולך רגל באדם, כשלneg יש אויר יrok, בכਬיש בינוירוני, היא מפתיעה ולכן יש להוסיף לזמן התגובה הרגלי, של 1.05 ש', את גורם הפתעה. המומחה לא נחקר בחקירה נגדית על קביעתו ביחס לזמן התגובה.

כפי שצוין לעיל, אמונם הלאה היא כי נהג סביר צריך לצפות גם התנהגות רשלנית של הולך רגל. עם זאת, אין דרישים מנהג סביר להזות מרッシュ רשות רבתי מצד נהג אחר או, לעניינו, מצד משתמש אחר בדרך (ראה ע"פ 737/81 **ג'אבר נ' מ'** (1.2.82)). בנסיבות בהן עסקין (כвш בינויו, מעבר חציה מרומר, או ריקן לנאים ואור אודם להולך הרגל), סבורה אני כי יש לאמץ את עמדת המומחה ולקבוע זמן תגובה של 1.5 ש', הכלול את גורם ההפתעה ולא זמן תגובה רגיל של 1.05 ש', כפי שקבע הבחן.

• **קדם חיכון**

בוחן המאשימה קבע קדם חיכון של 0.6, ללא שביצוע בדיקת וריקום, לדבריו כיוון שהמכשיר היה מוקולקל. הדברים לא תועדו והבחן לא ידע לנ��וב במועדים המדיוקים בהם היה המכשיר מוקולקל.

בחקירותו הנגדית אישר כי קדם החיכון יכול להיות גם 0.5 וגם 0.7 (עמ' 12 לפroot' בש' 25-6) כמו ביתר הנתונים, גם כאן אני סבורה כי משעטין בהערכתה, יש להשתמש בתנאי שמיטיב עם הנאים וקובעת כי קדם החיכון הינו 0.5, כפי שקבע המומחה.

• **זמן בו שהה הולך הרגל על מעבר החציה**

4.7 הבחן חישב את המרחק שהה הולך הרגל לפני הצבעת הנאים (ambil לצלם הצבעה) וקבע כי הולך הרגל חצה 4 מ', הסתובב על עקבותיו והספיק לחצות 4 מ' נוספים בכיוון הרפון עד שנפגע.

כפי שצוין לעיל, אם לאמץ גרסת הנאים, אז לצורך הקביעת האמם הנאים המרשל, יש לחשב הנתונים מהרגע בו הולך הרגל חצה על עקבותיו וחצה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאים (שלא כנטען בכתב האישום), היינו, במהלך 4 המטרים אותם חצה עד הפגיעה.

על פי שקבע לעיל באשר למהירות החציה של הולך הרגל (2.2 מ' לשניה), נמצא כי הולך הרגל שהה על מעבר החציה טרם הפגיעה 1.8 ש' והרכב של הנאים נמצא במרחק של 35.3 מ' מעבר החציה (ראה סעיף 3.10.5 לחווות הדעת).

• **מרחק העצירה שהיא דרוש לנאים**

כאמור, הן הבחן והן המומחה הסכימו כי הנאים נסע במהירות של 70 קמ"ש, אם כי אין חולק כי מדובר בהערכתה בלבד. יתרה מזאת, אני מסכימה עם קביעת המומחה בסעיף 3.12.1 לחווות הדעת, לפיה לא ניתן לבצע "שחזר" תוך החזרת הרכב לאחר מכן במהירות קבועה של 70 קמ"ש, שכן ברוי כי הנאים האט את מהירות נסיעתו טרם הפגיעה ואף ניתן לומר כי הפגיעה אירעה תוך כדי בלימה, גם שלא נמצא סימני בלימה על הכביש (בקשר זה ניתן כי אף אחד

מהצדדים לא העלה טענה או שאלת בוגע למערכת בلمים הכלולות ABS), כפי שניתן ללמידה מהעובדה כי הנאשם נעצר 7 מ' לאחר מעבר הח齐יה.

עם זאת, משקבי עטifi את החישובים יש לעורר בהתייחס לנתחנים המטיבים עם הנאשם, יש לחשב את מרחק העצירה לפי מהירות נסיעה של 70 קמ"ש, זמן תגובה בהפתעה של 1.5 ש' ומקדם חיכוך של 0.5.

אני מאמצת את חישובי המומחה לפי הנתונים האמורים, לפיהם נדרש לנאים 67.74 מ' כדי לעזרו (מרחק תגובה של 29.16 מ' בתוספת מרחק בלימה של 38.58 מ' - סעיף 3.9 לחווות הדעת).

מסקנות

מכלול הנתונים שנקבעו לעיל: מהירות נסיעה של 70 קמ"ש (19.44 מ'/ש'); מהירות הח齐יה של 2.2 מ'/ש'; שהות הולך הרجل על מעבר הח齐יה משך 1.8 ש'; זמן תגובה של 1.5 ש'; הימצאות הרכב במרחב של 35.3 מ' מעבר הח齐יה כשהולך הרجل חוזר לאחור ומרחק עצירה של 74.74 מ' מובילים למסקנה כי המרחק שנדרש לנאים כדי לעזרו היה גדול מהמרחב שעמד לרשותו.

אני מתעלמת מהעובדה כי בסופו של דבר נעצר הנאשם, ברם לא הבוחן ולא המומחה יכולים היו לקבוע מהירות נסיעתו המדוייקת טרם הפגיעה.

על כן, כshmahirot הנאים לא הוכחה מעבר לספק סביר ולאור שפורט לעיל, אני קובעת כי הנאשם לא התרשל בנהוגתו והתאונה, לדבון הלב, הייתה בלתי נמנעת.

5. קיום של מחדלי חקירה

לצד שפורט לעיל יש ליתן את הדעת למחדלי החקירה שנפלו בתיק דן.

כך, לא בוצע ניסוי במכשיר וריקום כדי לקבוע את מקדם החיכוך, כך לא נבדקה או נshallה השकית שהחץ הולך הרجل עת חצה את הכביש, כך לא נבדקו מצלמות בצומת, כך לא צורפו לתיק צילומים שערר הבוחן במקום התאונה וכן, למרבבה הפליאה, לא נחקר עד ניטרלי נסף, אשר ראה את התאונה.

עת 4, רס"מ שמואל כץ, סייר תנעה במשטרת כדרה ערך דו"ח פועלה (ת/8), ממנו עולה כי כשהגיע למקום התאונה, הגיע אליו בחור העונה לשם תאופיק אבו אל הוגא ת.ז.... מטמרא מספר טלפון..., ומסר כי היה בצומת, ביציאה מכפר קרע ברמזוז לכיוון עפולה וראה את התאונה.

הבחן, אשר ניהל את החקירה בתיק, לא יכול היה להסביר מדוע לא חקר את אותו בחור מטمرة, חרף הימצאותו של כל הפרטים הנדרשים כדי ליצור עמו קשר ולזמננו לחקירה.

בנסיבות בהן עמדו בפניו המאשימה שתי גרסאות עובדיות שונות לחילוטין באשר לאופן חציית הולך الرجل את מעבר החציה עובר להתרחשות התאונה, קרי, שכיחמת מחולקת עובדיות באשר לאופן קרות התאונה ובשים לב לחשש כי עדותם של הנאשם, שהינו צד מעוניין, אינה אובייקטיבית, מתעצם ביתר שאת המחדל של אי-חקירות עד, אשר יכול היה לשפוך אור על נסיבות התרחשות התאונה.

בהקשר זה יש להזכיר את הכלל לפיו הימנעות בעל דין מהציג ראייה רלוונטית למציאות בהישג ידו, ללא שnitן לכך הסביר סביר, מובילה למסקנה כי אילו הובאה על-ידי הראייה, הייתה זו פועלת כנגדו (לענין זה ראו דנ"פ 3750/91 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1994); ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל** (2004) וע"פ 4844/09 **חאתם מסעדי נ' מדינת ישראל** (31.5.10)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר אי הבאת הראייה נעשית על-ידי רשותו הטבעית, שלגביה קיימת ציפייה כי לא תימנע מלהחוּף לפני בית המשפט את מלאו חומר הראיות הרלוונטי שבידיה, בין אם תומך הוא בגרסתה ובין אם לאו (ראה לענין זה ע"פ 3417/99 **הר-שפוי נ' מדינת ישראל** (2001)).

יוער בדרך כלל, כי המאשימה בסיכוןיה כלל לא נתנה דעתה למחדלי החקירה המפורטים, מחדלים, שבנסיבותו המינוחות של התקיק דן, מעכינים הספק בדבר רשלנותו של הנאשם ואחריותו לתאונה.

6. סוף דבר

אני מורה על זיכויו של הנאשם מהתביעות שיוחסו לו בכתב האישום וזאת, מחמת הספק.

ניתנה היום, כת איר תשע"ו, 06 יוני 2016, במעמד הצדדים

טל תדמור-זמיר, שופטת